

Андрей Воронин
ОРЪЖИЕ ЗА СЛЕПИЯ

ОРЪЖИЕ ЗА СЛЕТЪМЯ

Андрей Воронин

Превод от руски Снежана Стоянова

Андрей Воронин
„Оръжие для Слетого“:
Современный литератор; Мн.: 1999

© Снежана Стоянова, превод, 2008 г.
© Орлин Атанасов, художник, 2008 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2008 г.

ISBN 978-954-528-857-9

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **Труд**, 2008

Пролог

Навярно всеки ще се съгласи, че което и да е откритие, сътворено от човешкия гений, може да бъде използвано както за благото на човека, така и в негова вреда. С обикновената брадва може да построиш дом, да издигнеш църква, а може да отсечеш глава или ръка. Ножът с метално острие може да реже хляб, но може да пререже и нечие гърло.

Когато човек прави някакво откритие, той като праравило не се замисля защо и за какво ще го използва. В онзи съдбовен момент той единствено е ръководен от жаждата си за познание, жаждата да направи откритие. И едва когато откритието стане вече факт, учените започват да се замислят и след умопомрачителната надпревара – да бъдат първите, да изпреварят колегите си на завой – настъпва мигът на разбирането, на прозрението: та нали енергията, образувана от разпадането на атомите, може да носи светлина и топлина в домовете, училищата, болниците, но може да бъде заключена в и бомба. И тази същата бомба, качена на ракета, самолет, ще прелети няколко хиляди километра и ще падне върху многомилионен град. Ще рухнат домове, хлябът ще се превърне в смъртоносна отрова, ще бъдат прекъснати хиляди и хиляди човешки животи.

Да, да, едно и също откритие, но колко различно може да бъде използвано! И докато съществува човешкият род, човешкият разум, върховен от Бога или от дявола, винаги ще прави велики открития. И едва тогава човекът изборе-

тагел ще се хване за главата, ще започне да пише писма на силните на деня, ще се втурне с възвания към цялото прогресивно човечество и ще се опитва да докаже недоказуемото, ще се опитва да оправдае откритието си:

„Сам Господ ми е свидетел, че искам да направя добро, но след това зли, безчестни хора, мерзавци, негодници използват труда ми за унищожение на себеполюбителите си, за да завладеят света“.

И колко е ужасно, когато великото откритие, продукт на човешкия гений, изведнъж се окаже в ръцете на по-редния душевноболен претендент за световно господство. И той, закрепил се в страната си, наплашил народа си така, че никой да не смее и думичка да каже, всява ужас сред цялото човечество, обричайки го на вечен страх. И тогава предчувствието за надвиснала война обхваща целия свят.

С новопоявлия се фюрер още се опитват и да се разумеят, макар че край време е известно, че това на никого и никога не му се е удавало. На диктатора като на капризно дете му правят отстъпки. Но много скоро, изпитал наслаждението от чуждия страх, от дете той се превръща в луд с бръснач в ръката. С такъв вече е невъзможно да се споразумееш, само страхът не му е достатъчен, той вече е подулшил миризмата на кръв.

И тогава започва войната. Земята отново се облива в кръв, чуват се стонове, ридания. Умират възрастни и деца, умират животни, земята гори под краката, отровената вода носи смърт. Настъпва съдният ден...

Малко са учените на земята, които могат да спрат на прага на великото откритие, изпитали съмнение – дали то ще бъде използвано за благото на хората и няма ли да бъде употребено като страшно оръжие за разрушение? Такива учени се броят на пръсти – та нали човек по прихода е славолубив, той жадува за лаври, иска още приживе да му се кланят, да му се възхищават, да скланят глава пред него. Да, гордостта и жаждата за познание водят човека към неизвестното, водят натам, откъдето връщане вече няма. И ето че плодът на научния гений на едни носи

слава, известност, пари, а на други ще донесе сълзи, мъка, разрушения, смърт. И нищо не може да се промени. Така е било преди стотици години, когато великият Архимед е сътворявал огнехвъргачките, така е било и когато Леонардо да Винчи, великият гений на Ренесанса, не само е рисувал прекрасни картини, които ще просъществуват толкова, колкото е отредено на човечеството да съществува, и пред които винаги ще се прекланят, но същевременно е изобретявал и зловещи механизми, разсичащи човешките тела на парченца с огромните си, остри като бръснач коси.

Да, така е било, така и ще бъде...

Отриването на микробите и вирусите е позволило на хората да се борят с болестите, да отпратят предизвикателство към самата смърт – но е позволило на същите тези хора да създадат бактериологично оръжие, способно да унищожи милиони други здрави хора.

Непредвидим и пътят на човешкия род, непредвидим и непонятен, загадъчен и сложен. Всяка държава – и най-слабата, и най-силната – се опитва да получи най-новото откритие, за да може след това да го използва и за добро, и за зло. За главите на учените, за откритията им се бори всяка държава, без да жали средства.

Понякога даже ти се струва, че цялата икономика работи само за това да спечелиш някой учен на своя страна, за да прави той откритията си не в държавата на врата съперник, а именно в твоята държава, на твоя територия, под твоя надзор. И тогава слабата държава може да стане силна и силните ще започнат да ѝ отлават държимото, да ѝ съдействат, да изпълняват всеки неин ултиматум. А ако не го направят – какво пък, такава оръжие няма никой друг и притежателят му има пълната свобода да го използва както иска, свободен е да защити родината си, като унищожи страната на врата си.

Но това са едни напълно отвлечени разсъждения, на практика всичко е далеч по-сложно. Оръжието въобще може и да не се използва – напълно е достатъчно само да го имаш в качеството на жупел, да плашиш с него противниците си,